Doamne, n-am vrut s-o las...

o povestioară minunată despre Sfânta cruce

Materiale despre Sfânta cruce:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-Cruce

https://archive.org/details/@steaemy?query=Sf%C3%A2nta+cruce

***

Se spune că Domnul și Dumnezeul nostru Iisus Hristos le-a dat la trei călugări câte o cruce mare de lemn și le-a poruncit să o ducă sus pe vârful muntelui, dar nu ori-cum, ci crucea trebuia ținută sus în mâini și dreaptă, fără a o sprijini pe vreun umăr.

Așa trebuia dusă până sus pe munte unde era o cetate și acolo, chiar la poarta cetății, avea să-i întâmpine Însuși Hristos Domnul. Cei trei călugări simbolizează monahismul de-a lungul veacurilor.

Primul călugăr simbolizează monahismul din primele veacuri, care a împlinit întru totul și întocmai porunca Domnului. Adică, primul călugăr a luat crucea cea mare de lemn, a ridicat-o în mâini și, ținându-o așa, a dus-o până sus pe vârful muntelui unde îl aștepta Hristos.

Al doilea călugăr simbolizează monahismul din veacurile de la mijloc, care a împlinit porunca Domnului doar pe jumătate. Acesta a luat crucea, a ridicat-o în mâini și a pornit spre vârful muntelui. Dar, de la o vreme a obosit și, nemaiputând duce crucea exact așa cum poruncise Domnul, a lăsat-o pe un umăr și așa și-a continuat drumul. Tot schimbând-o, când pe un umăr când pe celălalt, apoi mai ținându-o și dreaptă, a ajuns sus pe vârful muntelui unde îl aștepta Hristos Domnul.

Al treilea călugăr simbolizează monahismul din veacul cel de pe urmă (adică noi), care, în fapt, nu va împlini nimic din porunca Domnului. A luat cel de-al treilea călugăr crucea sa de lemn, a ridicat-o în mâini și a pornit spre vârful muntelui. A mers el ceva drum așa, dar a obosit. Atunci a lăsat crucea pe un umăr și așa și-a continuat drumul. A tot mutat-o el când pe un umăr, când pe altul, dar și așa oboseala lui s-a accentuat destul de mult. Cât despre a o duce crucea dreaptă, nici nu mai putea fi vorba. A pornit el iar la drum cu crucea la subțioară și tot ținându-o el așa a obosit iar.

S-a oprit și gâfâind el se tot întreba cum să facă să poată duce și el crucea sus pe munte? Oboseala lui era mare de tot, crucea era și ea parcă tot mai grea. Îi venea gândul s-o lase acolo și să fugă, dar... asta însemna a renunța la lup-tă, adică o capitulare în fața vrăjmașului. S-a tot gândit el și până la urmă a găsit o soluție: și-a scos centura și a legat bine crucea cu ea și început s-o târască așa în urma lui spre vârful muntelui. E destul de limpede că sărmana cruce târâtă prin praf și pietre s-a umplut de pământ și s-a ciobit toată smulgându-se așchii din ea... într-un cuvânt, arăta jalnic. Așa trăgând crucea după el, cu multă osteneală și sudoare, ajunge într-un târziu și acest călugăr sus pe vârful muntelui, unde îl aștepta Hristos Domnul. Se uită Domnul la el și-l vede murdar și plin de năduf, iar crucea lângă el, jos, în drum, arăta de toată mila.

Domnul îl întreabă din privire: Ce s-a întâmplat? Iar monahul văzându-L pe Domnul nedumerit, îi zice sincer și direct: Doamne, n-am vrut s-o las...

Atât de încântat a rămas Domnul Dumnezeu încât a zis: "Și iată, sunt unii de pe urmă care vor fi întâi, și sunt alții întâi care vor fi pe urmă." (Lc 13,30).

Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte.